

Tvangsarbejdsanstalter. Der fandtes i Regeringsforslaget en Bestemmelse om, at man i Tvangsarbejdsanstalter fremdeles skulde lunde anvende, hvad man kan i dette Øjeblik, nemlig de Straffebestemmelser, som findes i Arrestréglementet af 7de Maj 1846 B. § 12, deriblandt Rotting. Det har man ladet gaa ud, idet man finder, det er et raat Stræffemiddel, inhumant og ikke stemmende med Tidens Forhold. Jeg tror, at man har gjort noget, der er meget daarligt, i højeste Grad uheldigt, og jeg beklager dette langt mere end det, der er sket med Hensyn til § 32. Man berøver nemlig Tvangsarbejdsanstalterne et Middel til at haandhæve Disciplinen, som de meget vanskelig kunne undvære, og som der ikke er mere Grund til at fratage disse Straffeanstalter end de andre Straffeanstalter og Arresterne, som tværtimod ere langt mere nødvendige i Tvangsarbejdsanstalterne. Det er ikke dermed min Mening, at det er noget, som hyppig skulde ske, at Stokken skulde bruges; men alene det, at denne Bestemmelse fandtes i Réglementet og var opslaaet paa Bæggene, ville bevirke, at der meget sjælden blev Anvendelse for den, fordi selve dens Eksistens vilde bevirke, at Fangerne undlod at gøre sig skyldige i Forhold, der eguede sig til Tugtelse paa denne Maade. En saadan Bestemmelse er vanskelig at undvære, den maa undværes, naar den skal, men det er vanskeligt. Mange af disse Individuer ere i Virkeligheden æreløse. Jeg siger ikke, at de alle ere det, men mange af dem ere Folt, der have været straffede for grove Forbrydelser, som gentagne Gange have været i Tugthuset, og nu komme ind i Tvangsarbejdsanstalten som Løsgængere og Betlere; de bryde sig ikke om nogen Ting. At faa Cellearrest, at faa Afkortning med Hensyn til Overarbejdspenge eller deslige, er Ting, som de ikke bryde sig om. Hvad mene de Herrer, naar en Person i en Tvangsarbejdsanstalt, som har gjort sig skyldig i Spektakler eller Drunkenskab, er bleven sat ind i en Celle og han der begynder at huje og strige, skælde og smælde, smadrer Binduerne, river sine Sengslæder itu og ødelægge sin Seng. De Herrer tro maaste ikke, at det forekommer, men det er virkelig Tilfældet; i min Praksis er det flere Gange forekommet. Hvad skal man saa gøre? Sa, naar kan give ham Spændetroje paa, men det forhindrer ham ikke i at huje og strige og bruge sin Mund, og det kan ikke raade Bod paa den Ødelæggelse, der er gjort og det grove Brud paa Disciplinen, der har fundet Sted. Nej, for saadanne Individuer er Stokken det eneste, de bryde sig om, men de ville ikke ofte komme til at føle den, thi

de ville ikke opføre sig saaledes, naar denne Bestemmelse eksisterer. Det er en falsk Humanitetsfølelse, der har bevirket, at man har villet fratage Tvangsarbejdsanstalterne det nødvendige Middel til at haandhæve Disciplinen. Det er i Grunden ret paafaldende, hvilke Modsetninger man kan træffe i det samme Lovforslag. Man betænker sig ikke paa, skont der derimod har hævet sig Stemmer, at anvende Vand og Brød som Afsoningsmiddel, og det udbider man ved denne Lov tillige til Faderen, der ikke betaler Underholdningsbidraget til sine ægte Børn, ligesom ogsaa til Moderen, naar hun unddrager sig sin Forsørgelsespligt; men saadanne Fjere, som dem jeg før omtalte i Tvangsarbejdsanstalterne, maa ikke faa Frygt. — Hvad angaar Kapitel 5, som jo indeholder det, som jeg vil kalde Hovedbestemmelserne i Loven, da vil jeg berøre de tre af dem, idet jeg væsentlig skal henholde mig til, hvad den højtærede Indenrigsminister har sagt, nemlig §§44, 45 og 51. § 44 har jo, som den højtærede Minister gjorde opmærksom paa, bevirket, at nu omtrent enhver Fattigunderstøttelse skal refunderes. Der er derfor ikke længere undtaget fra Refusion 6 Ugers Kur og Pleje i visse Tilfælde og heller ikke den Kur og Pleje, som Tjenestekommunen skal give Tjenestetjende. Derhos hæves den i Loven af 12te Marts 1864 satte Grænse med Hensyn til det Beløb, der skal refunderes. Det undrer mig, at man samtidig med, at man gør dette, paa den anden Side indfører nye Undtagelser, nemlig Udgifterne til Læge, Jordemoder og Begravelsesomkostninger. Jeg kan ikke se, hvorfor man undtager disse Udgifter. Med Hensyn til Begravelsesomkostningerne eksisterer der nu nogle enkelte Undtagelser, men disse ere nærmest af den Karakter, som omhandles i Paragraffen under b.; jeg synes, der er god Grund til ikke at optage yderligere Undtagelser. Jeg skal bemærke, at Bestemmelsen om Udgifter til Læge bliver i Fævdor af Købstæderne, og Realerne om Begravelsesomkostningerne i Disfavør af dem. Den eneste Grund, jeg kan tænke mig, er af Hensyn til Bestemmelsen om, at de i § 44 litra a. b. og c. nævnte Understøttelser betragtes i Forhold til den understøttede overhovedet ikke som Fattighjælp; men, som den ærede Minister bemærkede i en anden Sammenhæng, der vilde derfor intet være til Hindrer for, at det i Forholdet mellem Kommunerne skulde betragtes som Fattighjælp. Hvad angaar § 45, er det den, som har generet Købstæderne mest, det er nemlig Bestemmelsen om, at Opholdskommunen skal udrede en Fjerdedel. Denne Paragraf er imidlertid et aldeles nødvendigt Tilbehør til § 51.